30/12/2022

Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδη: Επικήδειος στον π. Παρασκευά Παρασκευά

/ Επικαιρότητα

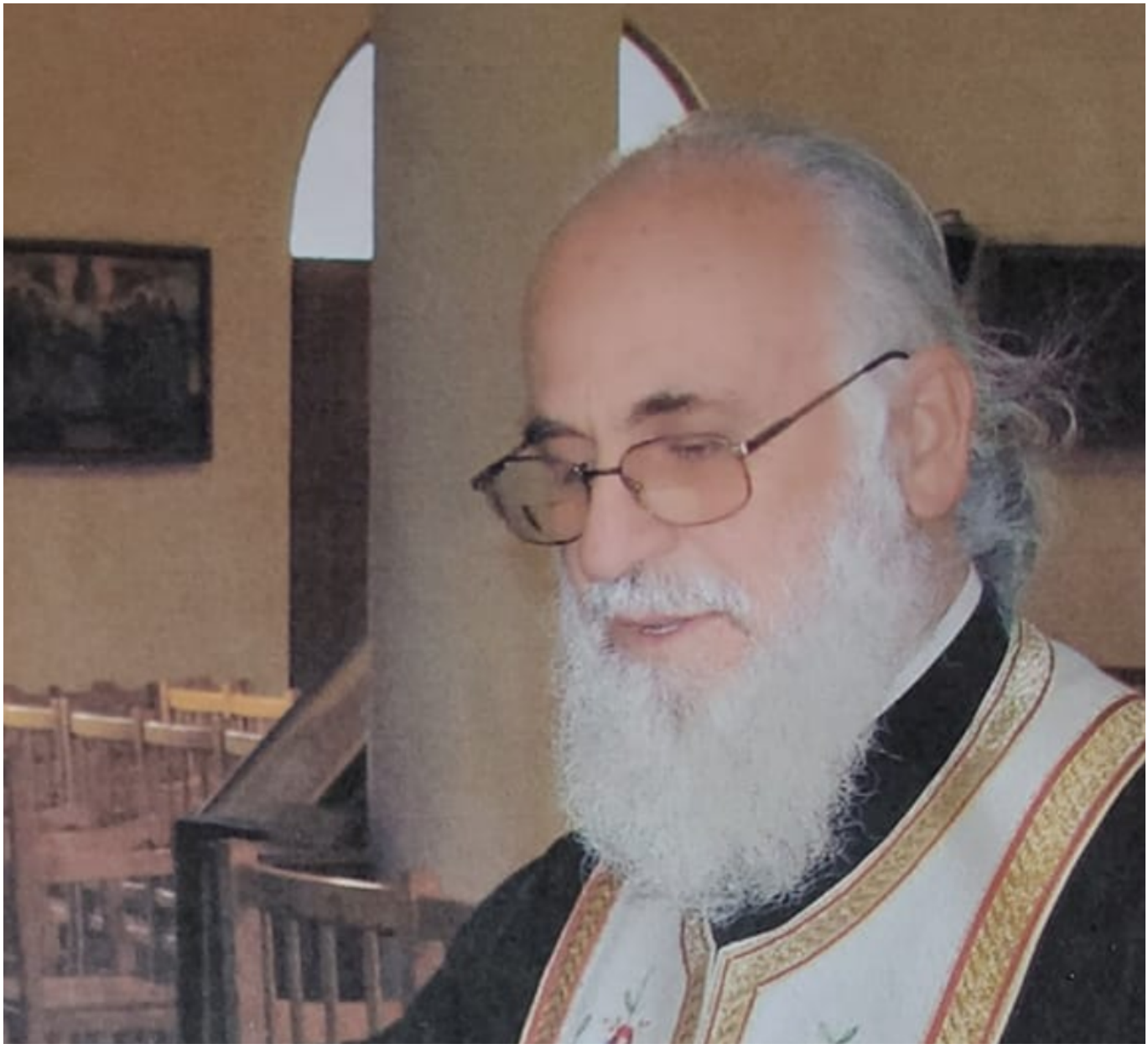

Επικήδειος στον π. Παρασκευά Παρασκευά, τον θεολόγο μας, από τη Μια Μηλιά, σύζυγο της μ. Πρεσβυτέρας, Κυριακής Παρασκευά.

Παρασκευή, 23 Δεκεμβρίου 2022, Ώρα:12 μ.

Ι.Ν. Αγίου Γεωργίου Φραγκούδη, Λεμεσός

Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη,

Δημάρχου Λευκονοίκου

Πανιερώτατε,

Θεοφιλέστατοι,

Σεβαστόν Ιερατείον,

Το Λευκόνοικό μας από χθες είναι φτωχότερο. Οι καμπάνες του Σωτήρα μας και του Αρχαγγέλου μας από χθες το πρωί που η ψυχή του πατρός Παρασκευά πέταξε στα δώματα του Θεού μας, που τόσο αγάπησε σε όλη τη ζωή του, κτυπούν πένθιμα μα και αναστάσιμα ταυτόχρονα! Θυμούνται τα κηρύγματά του. Θυμούνται οι γειτονιές. Θυμούνται οι αίθουσες του Ελληνικού Γυμνασίου Λευκονοίκου τις παραινέσεις και τις συμβουλές του προς τους μαθητές και τις μαθήτριες. Θυμάται ο Προφήτης Ηλίας μας.

Οι πύλες του παραδείσου έχουν ανοίξει διάπλατα για να δεχτούν αυτό το εξαιρετικό πνεύμα, τον πνευματικό μας πατέρα και καθοδηγητή μας, την προσωπικότητα τη λαμπερή και φωτεινή, την απαστράπτουσα, που έζησε στο Λευκόνοικο και μας βοήθησε στον πνευματικό τομέα, ήταν ο πνευματικός ταγός μας, ο εμπνευστής μας, ο μέντοράς μας για πατρίδα και θρησκεία. Αυτή είναι και η άποψη του Γέροντα Εφραίμ, ότι ο πατήρ Παρασκευάς, όπως και η πρεσβυτέρα Κυριακή, πέρα από γνώση, μας πρόσφεραν έναν στέρεο ηθικό κώδικα, αρετή και ήθος.

Κοιτάζω τη φωτογραφία του με τα ιερά άμφια. Ένας επίγειος άγγελος. Σαν τον Χριστό, όπως τον φανταζόμαστε. Όμορφος, σεμνός, ταπεινός, ευπρεπής, αξιοπρεπής.

Θυμάμαι τις λειτουργίες στον Προφήτη Ηλία στο Γυμνάσιό μας. Θυμάμαι τις συμβουλές του. Θυμάμαι που γέμιζε ένα λεωφορείο και μας έπαιρνε στη Λευκωσία να εξομολογηθούμε στον π. Σταύρο στη Φανερωμένη. Θυμάμαι στην κηδεία του παππού Χατζηφλουρέντζου που είπε: «Σήμερα η Μηλιά απέκτησε τον Άγιό της». Ο θεολόγος μας τότε Παρασκευάς Παρασκευά ήταν ο μόνος που κατάλαβε την αγιότητά του και τον έπαιρνε στο σπίτι του, μαζί με τη σύζυγό του και τα πεθερικά του.

Ο πατήρ Παρασκευάς γεννήθηκε στη Μια Μηλιά το 1937, στις 6 Ιουλίου, από τον Γεώργιο και την Ειρήνη, τη «ρούσα», όπως την ξέραμε. Πολυμελής οικογένεια. Δύο κόρες και πέντε γιοι. Οι τέσσερις έγιναν καθηγητές, δύο θεολόγοι, ο Αντρέας και ο Παρασκευάς, και δύο φιλόλογοι, ο Παναγιώτης και ο Αντώνης. Ο μεγαλύτερος, ο Ηλίας, έμεινε στο χωριό. Οι κόρες ήταν η Αρετή και η Θεοδώρα. Η μάνα τους η «ρούσα» ήταν πολύ έξυπνη και δυναμική. Τα παιδιά της έβλεπε ότι ήταν εύστροφα και ταλαντούχα. Γι' αυτό τα βοήθησε να σπουδάσουν. Ο ένας βοηθούσε τον άλλο. Υπόδειγμα αγαπημένης οικογένειας.

Από το Παγκύπριο Γυμνάσιο, τον Αγώνα της Ε.Ο.Κ.Α., στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και μετά στο Γυμνάσιο Λευκονοίκου. Ένα παιδί, ένας νέος φέρελπις, ένα παιδί της εκκλησίας, ήταν φυσικό, μόλις έφθασε στην κωμόπολή μας, η εκκλησία του Σωτήρος μας, η εκκλησιαστική επιτροπή να του δώσει το «ανωούδιν», ένα μικρό διαμερισματάκι θα λέγαμε σήμερα, απέναντι από την εκκλησία, για να ζει. Εκεί τον θυμάμαι, σε κάποιες σκόρπιες σκηνές.

Δίπλα έμενε η γιαγιά μου η Μαρή, η οποία, όπως και οι κόρες της, η μανούλα μου και η θεία μου η Αθανασία, το είχαν καμάρι να περιποιούνται με χαρά και αγάπη τον νεαρό θεολόγο, το καλό παιδί. Η γιαγιά μου η Μαρή, τον αγαπούσε σαν γιο της, γι' αυτό και η «ρούσα» που ερχόταν συχνά στον γιο της, ανέπτυξε φιλία μαζί της, και μάλιστα η θεία μου η Αθανασία βάφτισε και την κόρη της Θεοδώρας. Γι' αυτό, στην κηδεία της γιαγιάς μου της Μαρής, ο πατήρ Παρασκευάς μίλησε με πολλή αγάπη γι' αυτήν, τη χατζιήνα, τη μάνα του, όπως την έλεγε.

Θυμάμαι το ανωούδιν, τη σκάλα που ανέβαινες και το μπαλκόνι. Θυμάμαι τον Παναγιώτη που ήταν φοιτητής, και στις διακοπές ήρθε στον αδελφό του. Με κοροΐδευε μικρούλα ότι θα με ρίξει από τη σκάλα.

Ύστερα, η Θεία Πρόνοια ευλόγησε τον νεαρό θεολόγο να νυμφευτεί την Κούλα Σούγλη, την χαρισματική και πανέξυπνη κόρη του μαστρε-Πουρεκκή. Μα ευλόγησε και το Λευκόνοικο, γιατί, αν στις αρχές του αιώνα είχαμε τον δάσκαλο τον Μάρκο να μας καθοδηγεί, από τα τέλη της δεκαετίας του ΄50 είχαμε την ευλογία να έχουμε τον π. Παρασκευά, τη ζώσα παρουσία του πνευματικού ανθρώπου μέσα στον κόσμο. Πόσα ζευγάρια βοήθησε να ενώσουν τις ζωές τους, πόσα ζευγάρια βοήθησε να σώσουν τον γάμο τους, πόσους μαθητές και μαθήτριες εφοδίασε με αρχές χριστιανικές και εφόδια που μας βοήθησαν να ξεπεράσουμε τις συμπληγάδες της προσφυγιάς! Τότε μπορεί να φαινόταν σε κάποιες μαθήτριες κάπως αυστηρός… Η ζωή τον δικαίωσε.

Θυμάμαι τον π. Παρασκευά στην εκκλησία να ψάλλει και να κάνει κήρυγμα.

Μελίρρυτος σαν τον Άγιο Χρυσόστομο. Πανέμορφος σαν τον Χριστό. Κρεμόμασταν από τα χείλη του. Τι όμορφα που κήρυττε!

Ως καθηγητής ήταν από τους καλύτερους που γνώρισα σε όλη μου τη ζωή. Από τότε, μάς έγραφε στον πίνακα τα κύρια σημεία του μαθήματος. Η μεταδοτικότητά του ήταν μοναδική. Η αμεσότητα και η αγάπη του για μας αδιαμφισβήτητη. Ήταν ο πεφωτισμένος. Ο διδάχος. Ο χαμογελαστός, ο ευπροσήγορος, ο μειλίχιος, ο ευγενικός καθηγητής μας, ο υπομονετικός, ο ηθικός, ο πράος, ο γαλήνιος, ο άνθρωπος του Θεού, που μας μιλούσε για Χριστό και Ελλάδα. Λόγω της αγάπης που είχαν και οι δύο για την Ελλάδα, κι εμείς ονειρευόμαστε να σπουδάσουμε στη γαλάζια πατρίδα μας.

Οφείλουμε και στους δύο πολλά. Το Λευκόνοικο τους οφείλει πάμπολλα. Ήταν και οι δύο τα πρότυπά μας. Κι ύστερα, ήρθε η προσφυγιά... Κατέληξαν, μετά την Ορμήδεια, στη Λεμεσό. Ο π. Παρασκευάς συνέχισε πιο πολύ και πιο έντονα τη δράση του στη μεγαλούπολη. Κι εδώ σε αυτή την πόλη άφησαν και οι δύο το στίγμα τους. Βρήκαν καλούς φίλους που τους εκτιμούσαν. Ένας πνευματικός άνθρωπος της Λεμεσού παραδέχτηκε σε μένα ότι και οι δύο τους συνέβαλαν στην αναβάθμιση της πνευματικής ζωής στη Λεμεσό, η οποία τότε ήταν κάπως υποβαθμισμένη.

Μαζί με την πρεσβυτέρα του έφτιαξαν μία πολύ όμορφη οικογένεια με τρεις κόρες, τη Γιώτα, την Ειρήνη και τη Δήμητρα, και έναν γιο, τον Γιώργο. Μεγάλωσαν τα παιδιά τους με πολλή αγάπη, με αρχές και αξίες. Τούτη την ώρα η σκέψη μας είναι σε σας, Γιώτα μου, Ειρήνη μου, Γιώργο μου, Δήμητρά μου, αλλά και στους συζύγους σας, τον Θεοφύλακτο, τον Νίκο, τον Αντρέα, και στα παιδιά σας, τον Παναγιώτη, τον Παρασκευά, τον Εφραίμ, τη Μαρίνα, την Κυριακή, τη Δέσποινα, τον Χάρη, τη Λουκιάνα. Τα συλλυπητήριά μας και στα αδέλφια του, τον Αντρέα, τον Παναγιώτη και τον Αντώνη, τις νύφες του, όπως και στα ανίψια του και στους υπόλοιπους συγγενείς.

Αγαπημένε μας π. Παρασκευά, σε ευγνωμονούμε.

Σε αγαπούμε και σε παρακαλούμε από τον παράδεισο που βρίσκεσαι κοντά στην αγαπημένη σου Πρεσβυτέρα, να πρεσβεύεις και υπέρ ημών.

Η περιπέτειά σου, η δοκιμασία σου, τα τελευταία χρόνια, σε καθαγίασε, σε εξαΰλωσε. Τώρα, είσαι στις αγκάλες του Θεού μας που τόσο αγάπησες και υπηρέτησες, όταν μετά την αφυπηρέτησή σου, ο Μητροπολίτης Λεμεσού, ο Γέροντας Αθανάσιος, σε χειροτόνησε ιερέα. Πόσοι άνθρωποι αναπαύτηκαν κάτω από την καθοδήγησή σου!

Καλό παράδεισο!

Καλή Ανάσταση!

Σου υποσχόμαστε ότι, σαν έρθει η ευλογημένη ώρα, θα μεταφέρουμε τα οστά σας με την Πρεσβυτέρα στο Λευκόνοικό μας, που τόσο αγάπησες!

Ας είναι ελαφρύ το χώμα της φιλόξενης πόλης της Λεμεσού που θα σε σκεπάσει.

Χαιρετίσματα σε όλους τους αγαπημένους μας!

Πρέσβευε και υπέρ ημών!